

Arrest

nr. 200 680 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. TYTGAT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 29 december 2015 asiel aan. Op 6 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtoen en soenniet te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Anbo Khak (district Chak, provincie Wardak). U woonde hier samen met uw ouders tot in oktober 2010. Van 2008 tot 2011 studeerde u aan het technisch instituut in Kabul. Na uw studies, in 2011, woonde u gedurende 5 maanden in Guldan (district Chak), vervolgens woonde u voor ongeveer een jaar in Maidan Shar, nadien verhuisde u naar Shekabad (district Saydabad) voor 4 maanden, dan verbleef u 1 jaar in Dashte-top (district Saydabad) en nadien woonde u nog 6 maanden in Maidan Shar, allemaal gelegen in de provincie Wardak.

Op een donderdag in oktober 2010 was u onderweg van Kabul naar uw dorp Anbo Khak. Dichtbij uw huis kreeg u een discussie met uw neef M(...). M(...) is een aanhanger van de taliban en hij voert samen met andere taliban aanvallen uit op de overheid vanop de open plek naast uw huis. U vroeg hen niet te vechten aangezien het een feestdag was. Omstanders vroegen wie u was en M(...) zei dat ze u moesten laten gaan, dat hij later met u zou gaan praten. Later die dag ging u naar het huis van uw oom aan moederszijde in hetzelfde dorp. Ondertussen kwamen de taliban naar uw huis, u was op dat moment niet thuis. Zie riepen uw broer A.B(...) en vroegen aan hem waar u was. Uw broer en moeder kwamen u verwittigen. U verliet het huis van uw oom en liep door de boomgaarden naar Guldan dorp waar uw tante van moederszijde woont. De volgende nacht vond er een nachtelijke raid plaats waarbij M(...) samen met twee andere commandanten en een dokter van de taliban om het leven kwamen. De dag nadien werd u ervan beschuldigd dat u informatie over deze ontmoeting had doorgegeven aan de Amerikanen. U bleef twee nachten in Guldan en ging nadien terug naar Kabul om het laatste semester van uw studies verder te zetten. Aan het einde van dit semester keerde u terug naar Guldan. De taliban zochten u overal en vroegen naar u. De taliban hadden uw naam bekend gemaakt in heel het district Chaq. U leefde vervolgens vier jaar lang ondergedoken bij verschillende ooms en tantes in de provincie Wardak.

Op 13 november 2015 besloot u het land te verlaten. U reisde met een smokkelaar via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam op 13 december 2015 aan in België. Op 29 december 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een schoolrapport, certificaat Afghanistan Technical Vocational Institute (ATVI), training certificaat, Vocational Education certificaat en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging is omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

Wat betreft de asielmotieven die u heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de taliban, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt. Zo maakte u allermindst duidelijk waarom de taliban u zouden hebben gevisieerd. Noch u, noch uw familie, hebben ooit in het verleden problemen gekend met de taliban in het algemeen en ook niet in het bijzonder met uw neef M(...) (CGVS, 02/06/2017, p.22). Uit uw relaas blijkt bovendien niet dat u ooit iets deed dat tegen de taliban gericht was. U ging naar school en studeerde nadien gedurende drie jaar verder in Kabul. U kreeg weliswaar af en toe commentaar op uw korte baard of opgerolde mouwen, net zoals uw dorpsgenoten, maar verder kende u geen problemen (CGVS, p.22).

Op een donderdag in 2010 had u een gesprek met uw neef M(...), lid van de taliban. U vroeg hem om die dag niet te vechten aangezien het een feestdag was. De discussie duurde 2 minuten en er stonden verschillende mensen rond die het gesprek konden volgen. Uw neef stuurde u weg en zei dat hij later wel met u zou praten. M(...) had u tijdens dit gesprek niet verteld waar ze naartoe gingen of wat hij de komende dagen zou doen. De andere mannen die er bij stonden hoorden uw gesprek en waren hiervan dus op de hoogte. U sprak voordien bovendien bijna elke twee weken op donderdag met uw neef. De andere leden van de taliban hadden dus geen enkele indicatie aan te nemen dat u hem zou verklikken

aan de Amerikanen. Toch beweerde u dat de andere leden van de taliban u ervan beschuldigden de Amerikanen te hebben verwittigd waar M.(...) zou verblijven. Dat gesprek, dat misschien twee minuten heeft geduurd, was de enige aanleiding die u gaf waarom de taliban u nu, 7 jaar later, nog altijd zouden zoeken (CGVS, pp.20-23).

Bovendien gaf u aan dat u geen enkel contact had met de Amerikanen of andere buitenlanders in uw regio. U slaagde er dan ook niet in een antwoord te geven op de vraag hoe u deze informatie, informatie die u niet in uw bezit had, aan de Amerikanen zou hebben kunnen doorgeven. Ook heeft de taliban u hiervan nooit persoonlijk beschuldigd. Op de vraag hoe ze u dan hadden beschuldigd, slaagde u er ook niet in een duidelijk antwoord te geven. U sprak enkel over het feit dat het publiekelijk bekend was en enkele leden van taliban gesproken hadden met uw vader en uw broer. Echter, als u vervolgens naar de inhoud van dit gesprek werd gevraagd, maakte u geen enkele verwijzing naar het feit dat ze u zouden beschuldigen omdat u M.(...) en zijn 2 vrienden zou verklikt hebben aan de Amerikanen. U verklaarde enkel dat ze zeiden dat ze u wouden vinden (CGVS, pp. 23-24).

Vorst kon u maar zeer weinig vertellen over het bezoek dat enkele leden van de taliban op de dag van uw gesprek met M.(...) aan uw huis zouden hebben gebracht. U verklaarde dat er 3 of 4 mannen dichtbij uw huis stonden en aan uw broer A.B.(...) vroegen waar u was. Als u vervolgens gevraagd werd naar waar het gesprek verder over ging, antwoordde u dat u niet thuis was en dat u het niet vroeg, maar dat u wel zeker wist dat het over uw eerdere discussie met M.(...) ging. Als u dan gevraagd werd hoe u dat kon weten als u het niet gevraagd had, slaagde u er niet in een verklarend antwoord te geven. Ook wist u niet te vertellen hoelang ze voor uw deur stonden of hoelang dit gesprek duurde (CGVS, pp. 22-23). Dit kan niet overtuigen. Aangezien het hier gaat om een gesprek gaat dat volgens uw verklaringen de aanleiding was om onder te duiken, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u hier niet meer over kon vertellen.

Wat betreft u uw handelingen na deze bedreiging, dient te worden opgemerkt dat ook deze op zijn minst zeer vreemd te noemen zijn. U houdt u gedurende korte tijd schuil in Guldan voor u weer naar Kabul vertrok om uw studies verder te zetten. Vervolgens verbleef u zonder problemen 6 maanden in Kabul en maakte u de 14e graad van uw studies af. Aangezien het semester nadien afliep, besloot u toch terug te keren naar Chaq, het district waar u beweerde vervolgd te worden. Er werd u vervolgens verschillende keren gevraagd om welke redenen u niet in Kabul bent gebleven. U slaagde er niet in een verklarend antwoord te geven. Zo stelde u steeds opnieuw dat er geen veilige plaats was in Kabul aangezien er geen veiligheid is. Dit stemt in het geheel niet overeen met uw eerdere verklaringen dat u tijdens uw studies nooit problemen heeft gekend in de stad. Bovendien slaagde u er niet in om een verklaring te geven over hoe het komt dat ze u vier jaar lang niet gevonden hebben, terwijl u toch in de huizen van familieleden in omliggende dorpen verbleef. U verklaarde dat u niet buiten kwam, maar u bent in die tijd wel zes keer verhuisd. Ook kon u geen afdoende antwoord geven op de vraag waarom u 4 jaar gewacht heeft met het land te verlaten. U verklaarde enkel dat u de hoop had dat het beter zou worden, en dat u die hoop dan plots niet meer had (CGVS, pp. 24-25). Dit is een zeer vage en ontoereikende verklaring. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas 4 jaar na dit incident besloot uw land te verlaten, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.

Verder heeft u uw recent verblijf in de districten Chaq, Sayed Abad en Maidan Shar alles behalve aannemelijk gemaakt. Als u gevraagd werd naar wat u tijdens deze vier jaar gedaan heeft, antwoordde u enkel dat u niets deed. U verplaatste u tussen de huizen van uw ooms en tantes in de verschillende dorpen en verder u kwam niet buiten (CGVS, p. 18, 24). U bent hoog opgeleid, heeft 3 jaar lang gestudeerd in de stad Kabul en zou dan zijn terug gekeerd naar uw provincie om vervolgens vier jaar lang ondergedoken te leven, vier jaar lang waarin u niets deed en met niemand sprak behalve de tantes en uw broer. Gevraagd naar wat zij u dan vertelden over het dagelijkse leven, antwoordde u enkel dat ze u niet ongerust wouden maken en dat ze u dus niets vertelden. Het is zeer onwaarschijnlijk dat u vier jaar lang bij andere mensen in huis heeft gewoond zonder enig idee te hebben wat er zich in de omgeving afspeelde.

Gevraagd naar bekende mensen uit uw omgeving kent u weliswaar verschillende districtchefs, maar kon u over sommige zeer weinig vertellen. Gevraagd naar wie districtchef was van Sayed Abad toen u er woonde, antwoordde u eerst dat u dat niet weet. Wel kende u Muslim, hij was bekend en u dacht dat hij politie commandant was. Dat is niet correct, Dokter Muslim was namelijk districtchef van Sayed Abad in 2015. Verder gevraagd of er ooit iets met hem is gebeurd, antwoordde u dat u dat niet weet. Als u vervolgens nog specifiek gevraagd werd naar of er iets met zijn huis was gebeurd, antwoordde u opnieuw dat u dat niet weet aangezien het niet hetzelfde district was als het uwe. Dat u dit zegt is zeer vreemd, aangezien u volgens uw eigen verklaringen weldegelijk in Sayed Abad woonde in 2015. Uit de

informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het huis van Dokter Muslim in januari 2015 in brand is gestoken. Als u dan vervolgens gevraagd werd naar wie er provinciegouverneur was van Wardak toen u er woonde, antwoordde u dat dit Zamani was. Uit onze informatie blijkt dat niet correct is. Als u dan nogmaals uitdrukkelijk gevraagd werd wie er in 2015 provinciegouverneur was, antwoordde u enkel dat Hayatullah Hayat voor Zamani aan de macht was. Dit kan niet overtuigen en wijst verder op een sterk ingestudeerd karakter van uw recente kennis over de regio. Als u vervolgens gevraagd werd naar de naam Qari Ziauddin, antwoordde u dat u de naam al eens gehoord heeft en weet dat hij van de taliban is. Als u dan gevraagd werd of er ooit iets met hem is gebeurd, moet u het antwoord schuldig blijven. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat Qari Ziadduin een bekende senior taliban commandant was uit Maidan Shahr die in 2012 om het leven is gekomen (CGVS, pp.17-18).

Verder dient er op gewezen te worden dat u maar zeer weinig kon vertellen over alle recente gebeurtenissen die zich in de laatste jaren van uw verblijf in Afghanistan hebben voorgedaan in uw regio. U verklaarde tot november 2015 in de regio gewoond te hebben maar toch kon u slechts twee concrete veiligheidsincidenten opnoemen. U sprak over een incident in Tangi waarbij de taliban een vliegtuig van de Amerikanen heeft neergeschoten. Gevraagd naar wanneer dit incident plaatsvond, slaagde u er niet in een tijdsindicatie te geven. Het incident in Tangi dat u aanhaalde, vond plaats in september 2011, terwijl u uitdrukkelijk gevraagd werd om incidenten uit de laatste twee jaar voor uw vertrek op te noemen. Voorts praat u enkel in algemene bewoordingen over de vele burgers die vermoord werden. U slaagde er niet in om andere incidenten op te sommen die in de periode 2013-2015 hebben plaatsgevonden. Ook als u meer details worden gegeven over bepaalde incidenten, heeft u ook hier geen weet van. Zo werd u gevraagd naar een incident met een shrine waar een ontploffing heeft plaatsgevonden, antwoordde dat u hier niets van weet. Uit onze informatie blijkt dat er in oktober 2015 een ontploffing heeft plaatsgevonden in de shrine van Mullah Kaka. Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar incident met een moskee, antwoordde u in algemene beweringen dat er veel burgers neergeschoten werden (CGVS, pp.17-18). Uit onze informatie blijkt nochtans dat er in de moskee van Laram in Sayed Abad in mei 2015 een bom werd geplaatst.

Bij onderzoek naar de regio heeft het Commissariaat-Generaal nochtans verschillende andere incidenten gevonden tijdens de laatste jaren dat u daar beweerde te wonen. Deze incidenten waren grootschalig genoeg zodat u er weet van zou moeten hebben. Zo werden er in maart 2015 13 mensen gedood op een bus in Sayed Abad. Ook de aanvallers werden nadien door de veiligheidsdiensten vermoord. Later dat jaar, in augustus 2015, werden er 2 mensen gedood en 12 gewond door raketaanvallen van de taliban in Sayed Abad. Verder zijn er enkele oudere incidenten waar u niets over heeft verteld. In juni 2014 werden er 13 militanten gedood door de Afghaanse veiligheidstroepen. Bij een aanslag met een bomauto vielen er 3 doden en 90 gewonden in Maidan Sharh in november 2012. Dit zijn incidenten in de regio's waar u gewoond heeft waarvan het vreemd is dat u hier niets over kon vertellen. Deze incidenten zijn van zo een grote aard dat er binnen de families en op de radio zeker over gesproken werd.

Wanneer u verder gevraagd werd om natuurrampen uit uw omgeving te bespreken, greep u opnieuw terug naar rampen uit uw kindertijd. U had het over een aardbeving in de tijd van de taliban en over overstromingen toen u nog op school zat. Als u vervolgens specifiek gevraagd werd naar overstromingen uit de laatste twee jaar in uw regio, stelde u eerst dat er geen waren. U had het aan uw broer gevraagd en hij vertelde u dat er enkel modder in de rivier was, maar dat er geen overstromingen waren. Als u vervolgens nogmaals specifiek de vraag werd gesteld, antwoordde u dan weer dat u het niet kon weten omdat u niet naar buiten kon gaan (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig overtuigend. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat er in juli 2015 zware overstromingen hebben plaatsgevonden in Sayed Abad en Chak district, waarbij meer dan 200 huizen zijn vernietigd. Uw verklaringen dat u niet buiten kwam en het hierdoor niet wist, kunnen niet overtuigen.

Bovendien situeert u bepaalde bekende plaatsen in uw district van herkomst volkomen verkeerd. Zo stelde u dat het districtscentrum en de bijhorende waterdam gesitueerd liggen in de richting van de zonsopgang (CGVS, p.12). Ook als u later opnieuw gevraagd wordt wat er verder te zien is in de richting van de zonsondergang, antwoordde u dat daar enkel bergen zijn en verder niets dan bergen (CGVS, p.13). Dit blijkt echter de volledige foute richting te zijn, vanuit uw dorp bekeken liggen de dam en het districtscentrum van Chaq namelijk in de richting van de zonsondergang. Wat u verder wel weet over uw regio zijn de namen van verschillende dorpen, de bergen, omliggende districten Deze informatie kan echter door iedereen opgezocht worden. Wanneer u deze informatie kent maar niets kan vertellen over

wat deel uitmaakt van het dagelijkse leven, volstaat dat niet om aan te tonen dat u wel degelijk recent uit deze regio afkomstig bent.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geen enkel zicht gegeven op waar u de laatste vier jaar uw vertrek uit Afghanistan verbleven zou hebben. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u vervolgd werd door de Taliban en vier jaar lang ondergedoken zou hebben geleefd, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw recente herkomst. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden recente verblijfplaatsen in Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 2 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en reisdocumenten. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p.2). U werd later tijdens het gehoor geconfronteerd met het feit dat u het aan de hand van uw verklaringen niet aannemelijk maakt dat u recent uit de door u beweerde streek van Afghanistan komt. Als reactie hierop bleef u bij de bewering dat u hier 4 jaar lang verbleef maar geen contact had met de buitenwereld (CGVS, p.18). U heeft er dus voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid hebt verteld over waar u de laatste vier jaar verbleven hebt voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe

gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen in positieve zin. Uw taskara werd afgeleverd in 1384 (= 2005), bevestigt hoogstens uw identiteit en levert geen bewijs van recente herkomst. De taskara van uw vader bevestigt hoogstens de identiteit van uw vader. Verder legt u een schoolrapport van de 9e graad voor uit 2005, een afstudeercertificaat van de 12e graad uit 2008 en twee afstudeercertificaten van de 14e graad neer. Dit zijn echter elementen die niet ter discussie staan. Wat betreft de driegrief, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat het CGVS op 2 juni 2017 het gehoor liet verlopen in het Engels zonder bemiddeling van een tolk Engels / Nederlands, terwijl in het dossier van de verwerende partij de schriftelijk beweerde weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven.

De procedure in dit concreet dossier behoort tot de Nederlandse taalrol.

Het verslag is in het Nederlands opgesteld, taal die niet door de dossierbehandelaar gebruikt werd. Dit verslag kan in die omstandigheden onmogelijk de trouwe weergave zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven tijdens het gehoor.

De tolk die op 2 juni 2017 vertaalde naar het Engels, en de persoon die door de verwerende partij met het gehoor van de verzoeker werd gelast waren duidelijk niet gekwalificeerd om het gehoor in het Engels te houden en naar het Nederlands zonder tolk in een gehoorverslag te vertalen.

Niet alleen moet de vluchteling de vraagstelling door de verwerende partij goed begrijpen. De dossierbehandelaar moet ook de verklaringen van de vluchteling goed begrijpen, hetgeen in casu op 2 juni 2017 manifest onvolledig het geval was.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij trouwens op voorhand ingelicht dat deze Nederlandse procedure in het Engels zou verlopen, terwijl het verslag na het gehoor niet voor opmerkingen wordt voorgelezen, zodat correcties niet kunnen voorgesteld worden.

De raadsman van de verzoeker formuleerde reeds een bezwaar tegen deze werkwijze bij de aanvang van het gehoor.

Meer dan een maand na datum is het niet meer mogelijk het relaasverslag integraal op juistheid nauwkeurig te verifiëren, toch enkele voorbeelden:

De verzoeker, die zelf een mondje Engels spreekt, moest herhaaldelijk vaststellen dat de tolk bepaalde woorden niet correct naar het Engels vertaalde, en begrippen verwarde zoals “avond” en “nacht” of “brug” en “toren”, etc.

Toen de verzoeker dit aan de tolk liet opmerken werd hij door deze laatste met agressieve toon terechtgewezen, ontstond er een discussie tussen beiden en werd hij verzocht zich te onthouden van verdere opmerkingen van die aard. De verzoeker werd door de tolk geïntimideerd en het zwijgen opgelegd wanneer hij de juistheid van de vertaling in twijfel trok. Daardoor voelde de verzoeker zich op zijn ongemak gedurende het verloop van het hele interview.

Zo heeft de verzoeker, bijvoorbeeld nooit verklaard dat hij weigerde te strijden omdat het een feestdag zou zijn; wel omdat hij daardoor een gevaar zou zijn voor zijn dorpsgenoten. Hij studeerde niet gedurende 3 jaar, maar gedurende 5 jaar bouwkunde in Kabul.

Het gehoorverslag bevat een aantal onjuistheden, verwarring met betrekking tot de identiteit van de broers van de verzoeker, etc...

De weigeringbeslissing steunt ten onrechte op beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden die de verwerende partij meent te ontdekken in het verslag van het gehoor d.d. 2 juni 2017 en op de onjuiste bewering dat de provincie Wardak, regio van herkomst van de verzoeker, niet als regio van herkomst van de verzoeker kan weerhouden worden.

Het gehoorverslag kan niet geacht worden de nauwkeurige weergave te zijn van het gehoor en kan dus ook niet als basis dienen om de weigering beslissingen geldig te motiveren.

In een dergelijke gevoelige materie is de vertaling door een erkende, beëdigde tolk naar de taal van de procedure van essentieel belang.

De verklaringen van de verzoeker zoals ze worden weergegeven in het “gehoorverslag” van 2 juni 2017 kunnen niet dienen om de weigeringbeslissing te motiveren. Ze dienen uit de debatten te worden geweerd.

De weigeringbeslissingen steunen ten onrechte op beweerde tekortkomingen in het asielrelaas van de verzoekende partij.

De verzoeker moet opnieuw gehoord worden door de verwerende partij, met tussenkomst van een erkende tolk Nederlands/Pashtou.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en gaat vervolgens in op de verschillende motieven opgenomen in de bestreden beslissing.

Daarbij wijst hij er vooreerst op dat wel degelijk blijkt dat zijn leven bedreigd werd door de taliban en dat de toestand in zijn regio van herkomst nog steeds door de taliban levensbedreigend is en dat uit de door zijn vader ingediende beschermingsaanvraag wel degelijk blijkt dat zijn familie sinds meer dan 10 jaar problemen ondervond met de taliban.

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat het gesprek tussen verzoeker en zijn neef, dat twee minuten zou geduurd hebben, de enige aanleiding was die verzoeker gaf waarom de taliban

hem nu, 7 jaar later, nog altijd zou zoeken, werpt verzoeker op dat deze alinea helemaal niet de weergave bevat van zijn verklaringen.

Verzoeker specificeert als volgt:

“Inderdaad, de verzoeker werd niet persoonlijk uitgenodigd om te vechten met de Taliban. Wel probeerde de verzoeker, via M.(...), de Taliban te overtuigen niet te vechten in hun beider geboortedorp, omwille van de waarschijnlijke schade voor hun mededorpingen.

Hoewel het verzoek op donderdag kwam (dag vóór de vrijdag) bevatte zijn antwoord geen enkele verwijzing naar een feestdag.

Het afwijzend antwoord van de verzoeker wees naar de gevolgen voor zijn dorpsgenoten. De vader van de verzoeker was trouwens het vroeger dorpshoofd.

De aanleiding tot de spanningen tussen de verzoeker en zijn neef dateert niet van die dag, doch is veel ouder, en was zeker niet beperkt tot “2 minuten”.

Ook de verwijzing naar tweewekelijkse ontmoetingen is onjuist.

Op de vraag naar de frequentie van de ontmoetingen met M.(...) antwoordde de verzoeker dat hij ongeveer om de 2 weken vanuit Kabul zijn familie bezocht in zijn geboortedorp en dat hij M.(...) onregelmatig, nu en dan, soms na 2 weken, soms na 6 maanden ontmoette.

Nergens blijkt uit dat het gesprek, waarnaar verwezen wordt, zou beperkt gebleven zijn tot een tweetal minuten, noch dat de verzoeker zijn neef om de 2 weken ontmoette.

Ook het wantrouwen van de Taliban voor de verzoeker is veel ouder dan die ontmoeting. Het feit dat leden van de Taliban de verzoeker aanduiden als de persoon die de verblijfplaats van M.(...), die dezelfde dag door de Amerikanen gedood werd, zou hebben verklikt, houdt wellicht meer verband met het feit dat hij hem als familielid wellicht wist wonen, gecombineerd met de gespannen relatie tussen beide neven, dan met de poging om M.(...) te overtuigen niet in de buurt van het dorp te vechten.

Bij de opmars van de Taliban, 17-18 jaar geleden hadden ze trouwens alle wapens van de vader van de verzoeker afgenomen. Een 4tal jaar geleden werd de vader van de verzoeker als enig dorpshoofd afgezet, en zijn functie werd door de Taliban overgenomen.”

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing inzake het doorgeven van informatie aan de Amerikanen, herhaalt verzoeker dat hij inderdaad nooit zijn neef bij de Amerikanen heeft verklikt en vervolgt hij dat hij *“(a)ls Hezb-i-islami en familie van de vermoorde M.(...) (...) blijkbaar de uitgelezen “verklikker” (was) in de subjectieve overtuiging van de Taliban”,* doch dat dit nog niet betekent dat hem schuld treft. Hij stelt dat de taliban zich niet bezighouden met bewijsvoering en dat het vermoeden van schuld voor hen voldoende zal zijn om hem in levensgevaar te brengen.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij maar zeer weinig kon vertellen over het bezoek dat enkele leden van de taliban op de dag van zijn gesprek met M. aan zijn huis zouden hebben gebracht, geeft verzoeker aan dat het vermoeden van de inhoud van het gesprek zich liet raden. Hij benadrukt dat dit gesprek niet alleen enkele uren na de heftige woordenwisseling tussen de neven plaats greep, maar vooral enkele uren vooraleer M. door de Amerikanen werd gedood. Hij stelt dat het bezoek van de taliban aan zijn ouderlijk huis voor hem een voldoende duidelijke aanduiding was dat hij gevisieerd werd en een voldoende reden om schuilen. Verzoeker werpt hierbij op dat het niet plaatsen van de motivering in die tijdspanne, en de wijze waarop de onbeantwoorde vragen buiten deze context als motivering worden aangehaald, wijzen op de noodzaak om hem opnieuw te horen met medewerking van een competente (beëdigde) tolk Pashtou/Nederlands.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zijn handelingen na deze bedreiging zeer vreemd te noemen zijn, repliceert verzoeker dat hij na zijn studies niet meer over een veilige huisvesting beschikte en dat de situatie ondertussen verder verslechterde.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij vier jaar lang bij andere mensen in huis heeft gewoond zonder enig idee te hebben wat er zich in de omgeving afspeelde, betoogt verzoeker het volgende:

“De verzoeker in Kabul studeerde van 2006 tot 2011 en in die periode occasioneel naar zijn familie op bezoek ging. Op de vraag waarom hij niet vroeger vertrok, antwoordt de verzoeker inderdaad dat hij in het begin hoopte op verbetering van politieke situatie. In Wardak is die nog steeds niet verbeterd en de situatie is er steeds onveilig. Verzoeker vreesde elke dag opgepakt te worden en kon uiteindelijk niet anders dan vluchten. Gelukkig kon hij rekenen op de hulp en de discretie van zijn familie en werd hij niet opgepakt. Vandaag is de toestand in Wardak nog slechter dan toen de verzoeker zijn region van herkomst verliet.”

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zijn recent verblijf in de districten Chaq, Sayed Abad en Maidan Shar niet aannemelijk heeft gemaakt, duidt verzoeker dat het dorp vanwaar hij afkomstig is, zeer afgelegen is en dat hij er geïsoleerd en verschild leefde. Hij meent dat het feit dat hij op bepaalde vragen over zijn regio kan antwoorden en op sommige niet, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij verwijst ook naar de door hem neergelegde documenten waaruit zijn streek van herkomst duidelijk blijkt. Hij voert aan dat aan de echtheid van deze stukken niet kan worden getwijfeld door gewoon te verwijzen naar de mogelijkheid om zich valse stukken te laten bezorgen, zonder concrete aanduiding van de redenen waarom aan de echtheid van elk individueel stuk redelijkerwijs moet worden getwijfeld. Hij wijst er op dat geen enkel van de door hem gegeven antwoorden tegenstrijdig is met de feiten. Zijn schoolgetuigschriften, identiteitstukken betreffende zijn broers en stukken betreffende de op pensioenstelling van zijn vader en de vraag die deze laatste introduceerde bij UNCHR zijn volgens verzoeker allen stukken *“waaruit wel degelijk zijn identiteit rechtstreeks of minstens onrechtstreeks blijkt en in verband kunnen gelegd worden met de voorgelegde overtuigingsstukken die wel degelijk zijn asielrelaas ondersteunen”*.

Verzoeker geeft voorts aan dat hij niet kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten en dat de situatie in Afghanistan, en meer bepaald in Wardak, en de houding en handelingen van de taliban tegenover andersdenkenden voldoende bekend zijn.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij werpt op dat de commissaris-generaal ten onrechte en zonder enig overtuigend bewijs stelt dat hij zich tussen 2011 en 2015 niet in zijn regio van herkomst zou verschild hebben. Het feit dat andere vluchtelingen naar andere regio's vluchten is volgens verzoeker onvoldoende om uit af te leiden dat dit ook voor hem het geval was.

Tevens wijst verzoeker er op dat er niet getwijfeld kan worden aan het feit dat de provincie Wardak vandaag nog geteisterd wordt door de oorlog in Afghanistan. Hij hekelt dat de commissaris-generaal dienaangaande de weigering van de subsidiaire bescherming niet motiveert.

Verzoeker volhardt dat hij wel degelijk naar waarheid op de vragen heeft geantwoord en dat de commissaris-generaal ten onrechte deze antwoorden als leugens omschrijft. Hij benadrukt ten slotte dat de door hem neergelegde documenten wel degelijk de toestand waarin hij zich bevindt bevestigen en dat hij in de huidige omstandigheden niet veilig kan terugkeren naar zijn regio van herkomst.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een taskara van verzoeker;
- een dreigbrief van de Taliban;
- een enveloppe uit Kabul;
- een getuigschrift van het Middelbaar beroepsonderwijs;
- een diploma en een certificaat van de 14de graad;
- een cijferblad van verzoekers school;
- een kopie van een uittreksel van de taskara van verzoekers vader;
- een pensioenaanvraag van verzoekers vader;
- een aanstellingsbrief van de overheid inzake het pensioen van verzoekers vader als schooldirecteur;
- een brief aan de directie van pensioen met een attest van op pensioenstelling van verzoekers vader;
- een aanvraag van verzoekers vader om het statuut van politiek vluchteling;
- een diploma theologie van verzoekers vader;
- kopieën van de taskara's van verzoekers broers;
- een bankrekening van verzoekers vader.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die

een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de *“correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk”*, doch duidt hij niet aan welke rechtsregel(s) of rechtsbeginsel(en) hij door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd. Bovendien geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, geschonden acht, zodat de schending van deze bepalingen evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De aangevoerde middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Verzoeker tracht in het eerste middel te laten uitschijnen dat er zich tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) (ernstige) vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan omdat de ondervrager het Engels bezigde en er geen gebruik werd gemaakt van een tolk Engels-Nederlands. Hij vraagt daarom het gehoorverslag van het CGVS van 2 juni 2017 uit de debatten te weren. Verzoeker kan in dit betoog echter niet worden gevolgd.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet geschonden is doordat het interview op het CGVS werd afgenomen zonder tussenkomst van een

tweede tolk in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelfs de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Bovendien toont verzoeker niet aan dat de *protection officer* het Engels onvoldoende machtig zou zijn geweest om zich in deze taal uit te drukken en zelf de rol van tolk waar te nemen. Dit blijkt ook geenszins uit de inhoud van het gehoorverslag. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet werd gehinderd om het interview in het Engels te volgen en daarbij eventueel tussen te komen of te corrigeren. Hoewel verzoekers advocaat bij het begin van het interview bezwaar maakte tegen de gang van zaken (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 2-3), maakten noch verzoeker, noch zijn advocaat gedurende het verdere verloop van het interview enige opmerking dat de ondervrager het Engels onvoldoende machtig was of dat er zich problemen stelden inzake de vertaling of communicatie, laat staan dat zij er melding van maakten dat deze zo ernstig waren als zij thans voorhouden. Nochtans kan worden aangenomen dat indien het Engels van de ondervrager werkelijk dermate lamentabel was dat een degelijke vertaling en communicatie onmogelijk waren, dit zowel verzoeker als zijn advocaat zou zijn opgevallen en zij hiervan in de loop van het interview melding zouden hebben gemaakt.

Daarom is het niet ernstig van verzoeker om *post factum* voorbeelden aan te reiken van verklaringen die foutief zouden zijn vertaald, te meer nu hij dit ook na het interview op het CGVS niet deed ten overstaan van het CGVS hoewel hij daartoe nog een maand de kans had. In de mate dat verzoeker beweert dat er een communicatieprobleem was met de tolk en dat hij zelfs geïntimideerd werd door de tolk toen hij deze hierop had gewezen, wordt erop gewezen dat het zijn verantwoordelijkheid is om eventuele tolken- of taalproblemen die hij ondervond tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een dergelijk probleem pas aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

Hoewel in het interview op het CGVS niet wordt geantwoord op de grief dat er geen tweede tolk Engels/Nederlands aanwezig was, kan verzoekers toelichting dat de afwezigheid van een tweede tolk een impact zou hebben gehad op zijn verklaringen en de wijze waarop deze werden beoordeeld niet worden bijgetreden. Het uiteindelijke CGVS-gehoorverslag werd opgesteld in het Nederlands en geeft dus een voldoende garantie op een controle van de juistheid en nauwkeurigheid ervan. Er wordt geen onregelmatigheid vastgesteld bedoeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zodat het eerste middel in die mate niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

2.3.4.2. Na lezing van de stukken van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag in de eerste plaats geweigerd omdat hij zijn vrees voor de taliban allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt, nu (i) hij allerm minst duidelijk maakte waarom de taliban hem zouden hebben geïntimideerd, (ii) de andere leden van de taliban geen enkele indicatie hadden om aan te nemen dat hij zijn neef M. zou verklikken aan de Amerikanen, (iii) de taliban hem ook nooit persoonlijk beschuldigd heeft van het doorgeven van informatie aan de Amerikanen, (iv) hij maar zeer weinig kon vertellen over het bezoek dat enkele leden van de taliban aan zijn huis zouden hebben gebracht op de dag van zijn gesprek met zijn neef M., en (v) zijn handelingen na deze bedreiging zeer vreemd te noemen zijn. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker zijn recent verblijf in de districten Chaq, Sayed Abad en Maidan Shar niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) het zeer onwaarschijnlijk is dat hij vier jaar lang bij andere mensen in huis heeft gewoond zonder enig idee te hebben wat er zich in de omgeving afspeelde, (ii) hij zeer weinig kon vertellen over bekende mensen in zijn omgeving, (iii) hij zeer weinig kon vertellen over alle recente gebeurtenissen die zich de laatste jaren van zijn verblijf in Afghanistan hebben voorgedaan in zijn regio en (iv) hij bovendien bepaalde bekende plaatsen in zijn district van herkomst volledig verkeerd situeerde. Deze vaststellingen worden omstandig toegelicht.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat verzoeker allerm minst duidelijk maakte waarom de taliban hem zouden hebben geïntimideerd. Noch verzoeker, noch zijn familie

hebben ooit in het verleden problemen gekend met de taliban in het algemeen en ook niet in het bijzonder met zijn neef M., die bij de taliban was (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 22). Uit zijn relaas blijkt bovendien niet dat verzoeker ooit iets deed dat tegen de taliban gericht was. In het tweede middel werpt verzoeker hiertegen op dat uit de door zijn vader ingediende aanvraag om bescherming wel degelijk blijkt dat zijn familie sinds meer dan 10 jaar problemen met de taliban ondervond. Dit zou moeten blijken uit een kopie van een door zijn vader bij de vertegenwoordiger van de Verenigde Naties ingediende aanvraag tot erkenning (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 15). Dit stuk betreft evenwel een loutere fotokopie van een brief waaraan een visitekaartje geniet is van een persoon werkzaam bij de Verenigde Naties. Bovendien betreft dit niet meer dan een aanvraag opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers vader, zodat het niet gezien kan worden als objectief bewijs van de erin aangevoerde problemen. Ten slotte kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor op het CGVS immers duidelijk verklaard dat noch hij, noch zijn familie vóór het beruchte gesprek met zijn neef ooit problemen hebben gekend met de taliban (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 22). De Raad kent dan ook geen bewijswaarde toe aan de neergelegde aanvraag. Dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots beweert dat zijn familie sinds meer dan 10 jaar problemen ondervond en hiertoe zelfs een document neerlegt waaraan om de voormelde redenen geen bewijswaarde kan worden toegekend, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Op een donderdag in 2010 had u een gesprek met uw neef M.(...), lid van de taliban. U vroeg hem om die dag niet te vechten aangezien het een feestdag was. De discussie duurde 2 minuten en er stonden verschillende mensen rond die het gesprek konden volgen. Uw neef stuurde u weg en zei dat hij later wel met u zou praten. M.(...) had u tijdens dit gesprek niet verteld waar ze naartoe gingen of wat hij de komende dagen zou doen. De andere mannen die er bij stonden hoorden uw gesprek en waren hiervan dus op de hoogte. U sprak voordien bovendien bijna elke twee weken op donderdag met uw neef. De andere leden van de taliban hadden dus geen enkele indicatie aan te nemen dat u hem zou verklikken aan de Amerikanen. Toch beweerde u dat de andere leden van de taliban u ervan beschuldigden de Amerikanen te hebben verwittigd waar M.(...) zou verblijven. Dat gesprek, dat misschien twee minuten heeft geduurd, was de enige aanleiding die u gaf waarom de taliban u nu, 7 jaar later, nog altijd zouden zoeken (CGVS, pp.20-23).”

In het tweede middel tracht verzoeker opnieuw te laten uitschijnen dat de weergave van zijn verklaringen in het gehoorverslag niet correct zijn. Hij stelt dat zijn antwoord geen enkele verwijzing bevatte naar een feestdag, doch wel naar de gevolgen voor zijn dorpsgenoten, dat de aanleiding tot de spanningen tussen hem en zijn neef niet dateert van die dag, maar veel ouder is en zeker niet beperkt was tot “2 minuten” en dat hij nergens zou gezegd hebben dat hij zijn neef om de 2 weken ontmoette.

In het gehoorverslag staat evenwel het volgende:

“(...)Toen ik daar ging, ik zag hem, ik zei het is feestdag en jullie gaan vandaag gewoon vechten. (...) Toen ik die discussie had met M.(...), stonden er andere mensen bij. Ze vonden uit de volgende dag dat die mensen en M.(...) gedood waren. Dan, ze zeiden overal, ik werd bekend, iedereen vond, ze beschuldigde me dat ik die informatie had doorgegeven, dat ik die discussie had met M.(...), hij is mijn familie. De volgende dag sturen ze de taliban naar het huis.(...)” (zie: adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 20). Op de vraag of hij regelmatig met zijn neef optrok, antwoordde verzoeker: *“Elke donderdag als ik naar huis kwam voor het incident praten we en gaven we handen, soms zag ik hem niet”*. De andere mensen die bij hen stonden tijdens de discussie waren volgens verzoeker niet elke week bij zijn neef: *“Niet elke week, maar een x in twee weken, soms zag ik ze maar ze waren er niet altijd”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 21). Op de vraag hoelang die discussie duurde, antwoordde verzoeker: *“Heel kort denk ik, misschien 2 minuten (...)”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 22).

Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij dat wat in het gehoorverslag werd neergeschreven, anders zou hebben gezegd. Louter stellen dat de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing niet de weergave van zijn verklaringen bevat, kan dan ook niet ernstig worden opgeworpen om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekers bewering dat het wantrouwen van de taliban voor hem veel ouder is dan die ontmoeting kan, gelet op wat hoger werd vastgesteld, evenmin ernstig worden volgehouden.

In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat verzoeker had aangegeven dat hij geen enkel contact had met de Amerikanen of andere buitenlanders in zijn regio en dat hij er dus niet in slaagde een antwoord te geven op de vraag hoe de taliban kon denken dat hij informatie – die hij niet in zijn bezit had – aan de Amerikanen gaf. Verzoekers betoog dat hij nooit zijn neef heeft verklikt bij de Amerikanen, maar dat dit de subjectieve overtuiging is van de taliban, voor wie het vermoeden van schuld voldoende is, is ontoereikend. Daar hij geen enkel contact had met de Amerikanen of andere buitenlanders in zijn regio en de taliban hem nooit persoonlijk beschuldigd heeft van het doorgeven van informatie aan de Amerikanen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban op basis van een gesprek van twee minuten in 2010 zou vermoeden dat hij zijn neef bij de Amerikanen heeft verklikt.

Ook kon verzoeker maar weinig vertellen over het bezoek dat enkele leden van de taliban aan zijn huis zouden hebben gebracht op de dag van het gesprek met zijn neef. Hij wist enkel dat het over zijn eerdere discussie met zijn neef ging en verklaarde er verder niet naar gevraagd te hebben (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 22-23). Het feit dat verzoeker geen verdere navraag gedaan heeft over dit gesprek, dat volgens zijn verklaringen de aanleiding was om onder te duiken, wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

De Raad treedt tevens de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers handelingen na deze bedreiging zeer vreemd te noemen zijn. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

“U houdt u gedurende korte tijd schuil in Guldan voor u weer naar Kabul vertrok om uw studies verder te zetten. Vervolgens verbleef u zonder problemen 6 maanden in Kabul en maakte u de 14e graad van uw studies af. Aangezien het semester nadien afliep, besloot u toch terug te keren naar Chaq, het district waar u beweerde vervolgd te worden. Er werd u vervolgens verschillende keren gevraagd om welke redenen u niet in Kabul bent gebleven. U slaagde er niet in een verklarend antwoord te geven. Zo stelde u steeds opnieuw dat er geen veilige plaats was in Kabul aangezien er geen veiligheid is. Dit stemt in het geheel niet overeen met uw eerdere verklaringen dat u tijdens uw studies nooit problemen heeft gekend in de stad. Bovendien slaagde u er niet in om een verklaring te geven over hoe het komt dat ze u vier jaar lang niet gevonden hebben, terwijl u toch in de huizen van familieleden in omliggende dorpen verbleef. U verklaarde dat u niet buiten kwam, maar u bent in die tijd wel zes keer verhuisd. Ook kon u geen afdoende antwoord geven op de vraag waarom u 4 jaar gewacht heeft met het land te verlaten. U verklaarde enkel dat u de hoop had dat het beter zou worden, en dat u die hoop dan plots niet meer had (CGVS, pp. 24-25). Dit is een zeer vage en ontoereikende verklaring. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas 4 jaar na dit incident besloot uw land te verlaten, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.”

Verzoeker beperkt zich wat deze motieven betreft tot een loutere herhaling van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Te dezen blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker zijn recent verblijf in de districten Chaq, Sayed Abad en Maidan Shar niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven die deze vaststelling onderbouwen te ontkrachten of te weerleggen. Verzoeker herhaalt dat hij geïsoleerd en verschild leefde. De Raad acht het evenwel ongeloofwaardig dat verzoeker, die hoog opgeleid is, na zijn studies in de stad Kabul naar zijn provincie is teruggekeerd en daar vier jaar lang bij andere mensen in huis heeft gewoond zonder enig idee te hebben wat er zich in de omgeving afspeelde. Verzoeker kon maar weinig vertellen over bekende mensen uit zijn omgeving, zoals de districtschef, de provinciegouverneur en een bekende senior taliban commandant, en over alle recente gebeurtenissen die zich de laatste jaren van zijn verblijf in zijn regio hebben voorgedaan. Zo verklaarde verzoeker dat er de laatste twee jaar in zijn regio geen overstromingen waren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 13), terwijl uit de informatie vevat in het administratief dossier (stuk 14, map met ‘landeninformatie’, nr. 12) blijkt dat er in juli 2015 zware overstromingen hebben plaatsgevonden in Sayed Abad en Chak, waarbij meer dan 200 huizen zijn vernietigd. Verzoekers verklaringen dat hij niet buiten kwam en het hierdoor niet wist, kunnen niet overtuigen.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bepaalde bekende plaatsen in zijn district van herkomst volledig verkeerd situeert. Wat verzoeker wel weet over zijn regio zijn de namen

van verschillende dorpen, de bergen en omliggende districten, doch deze informatie kan door iedereen opgezocht worden of betreft kennis die hij in een eerdere periode van zijn leven zou hebben kunnen opgedaan. Deze kennis weegt dan ook niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis.

De loutere verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan, en meer bepaald in Wardak, en naar de houding en handelingen van de taliban tegenover andersdenkenden, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Hiermee vermag verzoeker dan ook niet de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen in positieve zin. Uw taskara werd afgeleverd in 1384 (= 2005), bevestigt hoogstens uw identiteit en levert geen bewijs van recente herkomst. De taskara van uw vader bevestigt hoogstens de identiteit van uw vader. Verder legt u een schoolrapport van de 9e graad voor uit 2005, een afstudeercertificaat van de 12e graad uit 2008 en twee afstudeercertificaten van de 14e graad neer. Dit zijn echter elementen die niet ter discussie staan. Wat betreft de driebrief, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Verzoeker lijkt er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daarenboven kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen en worden nagemaakt (stuk 14, map met 'landeninformatie', document nr. 1), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

De overige bij het CGVS neergelegde documenten, met name de taskara's van verzoeker en van zijn vader, een schoolrapport en drie afstudeercertificaten van verzoeker, betreffen louter identiteits- en schoolgegevens die *in casu* niet ter discussie staan. De Raad ziet ook niet in op welke wijze verzoeker

door deze documenten bij zijn verzoekschrift nogmaals neer te leggen een ander licht werpt op de gedane vaststellingen.

Voorts voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift nog kopieën van een enveloppe uit Kabul, een pensioenaanvraag van zijn vader, een aanstellingsbrief van de overheid inzake het pensioen van zijn vader als schooldirecteur, een brief aan de directie van pensioen met een attest van op pensioenstelling van zijn vader, een diploma theologie van zijn vader, de taskara's van zijn broers en de bankrekening van zijn vader. Daargelaten de vraag waarom verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS nergens melding maakte van het feit dat zijn vader als schooldirecteur zou gewerkt hebben – op de vragen over het werk van zijn vader antwoordde verzoeker dat hij nu geen specifieke job heeft en vroeger als een generaal, een commandant bij Hezb-e Islami actief was en later lid was van de districtsraad van Chak (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 juni 2017, p. 5-6) –, hebben deze documenten geen uitstaans met zijn asielaanvraag en vermogen deze evenmin zijn recente herkomst aan te tonen. De enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post ontvangen heeft vanuit Kabul. Meer kan hieruit niet worden afgeleid. De taskara's van verzoekers broers betreffen louter identiteitsgegevens die *in casu* niet ter discussie staan. Ook deze stukken vermogen voorgaande vaststellingen niet te wijzigen.

Een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan is te dezen irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden problemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit de districten Chaq, Sayed Abad en Maidan Shar in de provincie Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing in het derde middel naar informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Wardak is te dezen dan ook niet dienstig. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN